El cantant va seduir el públic de Cap Roig en el seu tercer any.

Baix Empordà | 07-08-2010 | 11:00

Cap canvi en el tercer any consecutiu de Julio Iglesias a Cap Roig, un festival en què aspira a perpetuar-se si ens guiem per la seva petició de tornar el 2011. El mateix programa, actituds idèntiques i un públic entregat a qui li és igual que l'artista es repeteixi i se salti el llibre d'estil interpretatiu. Als fans del cantant només els cal veure'l de prop, calibrar el seu estat anímic, reconèixer els seus tics i sentir-lo interpretar els seus populars hits per sentir-se feliços.

Una hora i mitja abans de l'inici de la gala ja no hi cabia ni una agulla, a l'esplanada del castell. Senyores que duien els seus millors vestits ?com preparades per seduir el seductor?, senyors amb trajo o amb americana. Tots i totes disposats a repetir la litúrgia per la qual havien pagat entre 50 i 230 euros. Abans del recital, Julio Iglesias va rebre al seu camerino el tenor Josep Carreras i el director del festival, Martín Pérez. Després de l'actuació també van anar a fer-li una visita l'expresident del Barça, Joan Gaspart, i l'exblaugrana Chapi Ferrer.

La nit, ventosa, va estar a punt de convertir-se en tempestuosa quan Julio Iglesias va començar a cantar Quijote i va notar que podia fer arribar la seva veu a les grades, però que ell no se sentia. «És cosa d'un botonet», va dir després de parar la interpretació. «És la primera vegada que em passa això en els tres últims dies», va fer broma. «Als meus 48 anys no estic per a sobresalts, sobretot al no tenir a mà el meu cardiòleg Valentí Fuster», va dir entre les rialles del públic. Però la situació es va normalitzar aviat.

«AQUESTA BELLA PART D'ESPANYA» / Una senyera onejava al vent a la torre del castell quan va agrair a Cap Roig l'oportunitat de tornar i es va referir a Catalunya com «aquesta bella part d'Espanya». I va insistir en el tema quan la grada va taral·lejar Mammy blue: «Els catalans canten junts. Aquest és un país organitzat. Vostès són l'hòstia», va clamar entre el deliri de tots. En plena eufòria va demanar tornar l'any que ve. «El primer dia canto gratis, si el festival invita als que ja han vingut tres anys». I l'hi va tornar a plantejar a Pérez en el sopar posterior a l'hotel Llafranch.

Al revés que a Màlaga, on va parlar d'un país de passions i de toreros, va aparcar aquest tema per no ficar-se al jardí de la prohibició de les corrides a Catalunya. I tampoc es va referir als èxits de l'esport espanyol. Només va dir, per tal d'elogiar els dos ballarins que van coreografiar els seus tangos, que el millor que li havia pogut passar a la selecció espanyola era «no haver jugat la final

amb l'Argentina, perquè aquests són capaços de tot».

Abans de cantar La cumparsita es va posar picardiós al dir que «molta gent ha nascut després de ballar un tango». I filòsof quan va afirmar: «De jove, un creu que ho sap tot i després reconeix que els seus pares tenien raó. Ara els meus fills grans van al seu aire i no em fan ni puto cas, al contrari que els petits». I va recordar el seu pare. «Ell sí que ho sabia tot, però al final va reconèixer: «Fill, ara entenc per què guanyes tants diners», al·ludint als temes El amor i Me olvidé de vivir, cançons que va interpretar immediatament.

L'AVIÓ I PAVAROTTI / Manuela, Abrázame, De niña a mujer, La carretera, ¡Hey!, Everybody's talking, acompanyat per una gran corista, i una cúmbia ballada per una sinuosa brasilera també van tenir el seu torn. «Ja sé el que estan pensant ?va exclamar assenyalant-la?. El mateix que el meu pare: pensa malament i l'encertaràs».

Un Julio Iglesias més discret i millor quan canta amb naturalitat, es va enfrontar a un peculiar Caruso, que va dedicar a Carreras: «Al camerino parlàvem amb el Josep que ser artista no és només qüestió de talent sinó d'altres ingredients. Els tenors tenen una gran veu, però solen acumular pes. El Josep està prim, com jo, però és un dels grans. Recordo quan a Sud-àfrica vaig deixar el meu avió a Pavarotti perquè pogués viatjar. Em va deixar una nota que deia: 'Ens veiem qualsevol dia a qualsevol lloc'».

«Quan vinc aquí em fan petons, em fan regals. És preciós sentir-se estimat. Ara no sé com podré passar dos mesos sense actuar», va dir al·ludint a la parada per a la gravació de cinc discos. «Al començar cantava malament. Ara ho faig una mica millor», va reflexionar, entre el «¡nooo!» d'una fan, abans d'enfrontar-se a La vida sigue igual i tancar, entre aclamacions, amb Me va i els posteriors bisos.

Fuente: elperiodico
Autor: elperiodico